

Příběh Jehošuy

Filosofie se považovala, považuje a určitě ještě i bude v budoucnu považovat za cosi vznešeného ba až božského. Samotní filosofové jsou přesvědčeni o své nadřazenosti nad svými nefilosofickými spoluobčany a dávají to také patřičně hlasitě najevo. Nahlédneme tedy do „dílň“ filosofie a popíšme, čím vším se filosofové zabývají, o čem přemýšlejí, o čem hloubají, o čem rozumují, prostě o čem filosofují.

Hlavní náplní filosofova filosofování je určit místo člověka ve Vesmíru. Filosof si klade otázky: Proč je tu člověk? Proč jsem tu já? Proč je tady vesmír? Jaký je smysl mého pobývání na zemi? Nebylo by lepší, kdyby člověk vůbec nebyl? Proč Vesmír existuje, nebylo by lepší, kdyby neexistoval? A řeší další podobné docela nesmyslné otázky.

Nejdříve opíšu definici filosofie ze slovníku z roku 1966: *Filosofie je láska k moudrosti, je to věda usilující o postihu obecných zákonitostí vývoje světa, společnosti a myšlení. Je to metoda poznání, rozpracovávající otázku o vztahu hmoty a vědomí...* Nemá smysl opisovat ona vzletná slova a ony abstraktní věty jako „obecné zákonitosti“ a „vztah hmoty a vědomí“... Podívejme se raději přímo na konkrétní „myšlenky“ konkrétních filosofů, kde hned na první pohled zjistíme, že ony vzletné a vznešené věty jsou obyčejné blbosti a vyložené ptákoviny.

Na počátku evropské filosofie (neberu v úvahu samozřejmě antickou, tedy hlavně řeckou filosofii, to je jiná záležitost) byl běžný normální obyčejný příběh: Marii, židovské dívce, která nebyla vdaná, se narodil nemanželský syn Jehošua, který odmítl žít se prací a raději se potuloval po Galileji. Ve svých třiatřiceti letech měl nějaké problémy se státní mocí. Myslím si, že to nebyly ani tak problémy politické, ale spíše náboženské. Kašlal totiž na tehdejší židovské náboženské předpisy a nařízení, okatě a veřejně je porušoval a vysmíval se jim. Nechal se žít jinými, v podstatě žebal, chlatal a vůbec nedbal na manželství, vyznával absolutní sexuální svobodu. Proto se nějak znelíbil jak představitelům vlády, tak představitelům náboženství. Vláda a náboženství byly jako vždy nerozlučně propojeny, takže bylo těžké a obtížné určit, co je politická záležitost a co je záležitost náboženská - je to tak v platnosti ostatně podnes. No a tak byl Jehošua zatčen a popraven ukřižováním. Byla to i taková jakási výstraha jiným: Neprotivte se církvi a vládě! Jinak dopadnete stejně. Jenom si představme, co by se s takovým člověkem stalo dnes. Za Stalina a Hitlera by bezpochyby skončil v koncentráku. Dnes by mu sice bylo dovoleno žebrot, chlatal a provozovat volnou lásku, ale běda, kdyby se začal vysmívat třeba oněm směšnostem, kdy prezident pochoduje před nastoupenou vojenskou jednotkou, kdy zní slavnostní fanfáry při vystupování nějakého vládnoucího zločince z letadla a očekává ho na letišti banda slavnostně vystrojených gangsterů, kdy probíhají přeslavnostní pohřební ceremonie při pohřbu anglické princezny, kdy ministerští předsedové kladou věnce k pomníku neznámého vojína (kterého ovšem oni sami před pár lety poslali osobně na smrt!), kdy soudci a šéfové univerzit v talárech vystupují jak šašci v nějaké pořadné komedii... Určitě by si to ani dnes nenechali líbit!

A čemu konkrétně se vysmíval? Třeba slavení soboty (šabatu): *Sobota je pro člověka a ne člověk pro sobotu!* Dle náboženského židovského předpisu se nesmí od pátku večera do soboty večera pracovat, tak si to přeje Bůh. Jistěže je to předpis či příkaz docela rozumný, jeden den v týdnu je skutečně velice dobré a vhodné odpočívat. Ale jak rozpracovali židovští rabíni tento příkaz, to odporuje zdravému rozumu. Spadne-li souseď do studny v sobotu, nelze mu pomoci, neboť by to byla práce. Nesmí se ani znovu zapálit svíčka, kterou náhodou zhasil průvan, neboť zapálení svíčky se považuje za práci. Může se udělat pouze určený počet kroků (lze ujit přibližně jeden kilometr), další krok nad tento počet se považuje za práci. Ještě i dnes mají rabíni problém s tím, zda jízda autem je možná - tam se přece nekrácí! - nebo zda to platí i na jízdu autem. S jídlem to mají jednodušší, žena musí navařit na sobotu už v pátek, v sobotu se vařit nesmí. Je to docela rozumný příkaz, i žena si může v sobotu odpočinout. Ale! Když nalévá žena polévku z hrnce na talíře, není to už práce? Když hlava rodiny nalévá víno z láhve do sklenic, není to práce? Nebylo by vhodnější pít přímo z hrdla láhve? Ale přece zvedá láhev, a tudíž i to je práce. Nemůže se oloupat jablko, protože to je práce. Může se zpívat, ale pouze pro své potěšení, kdyby totiž Žid zpíval pro potěšení jiného, byla by to práce! Může se vůbec číst? Není čtení práce? Tak těmto úchylnostem se Jehošua vysmíval.

Židovské předpisy o šabatě vůbec nepředpokládají, že by Žid mohl být zemědělcem a vlastnit domácí zvířata jako krávy, koně, kozy, ovce apod. O takové domácí zvíře je potřeba se starat dennodenně - svátek nesvátek, sobota nesobota - nakrmit, napojit, podojit, vyházet hnůj... Rabíni jaksi automaticky předpokládali, že pravověrný Žid může být pouze obchodník, finančník či učenec, ale nikoli zemědělec nebo dělník pracující v nepřetržitém provozu.

Docela trefně o těchto nesmyslech psal Órigenés: *Zákony: často jsou nařizeny dokonce věci nemožné a ne zcela rozumné. Zakazuje se jíst supí maso, ale přece ani v nejhorším hladomoru by nikoho nenapadlo maso tohoto ptáka jíst. Je naopak doporučeno jíst maso tragelafa, bájného zvířete nesoucího rysy kozla a jelena zároveň, pak je to příkaz zcela nemožný, neboť toto zvíře ani neexistuje. Podobně je zakázáno jíst maso ptáka noha. Nespílitelný je rovněž příkaz týkající se soboty, který zapovídá hnout se tohoto dne z místa - žádný živý tvor nevydrží celý den bez pohybu. Nemožnou věc žádá i evangelijní příkaz „nikoho na cestě nezdravit“ (L 10,4). Nebo: Nastav levou tvář tomu, kdo tě udeřil do pravé. Obyčejně přece udeří člověk napřed pravou rukou do levé tváře. Právě tak by bylo nesmyslné chápat doslovně příkaz: „Vyloupni si pravé oko, pokud tě pohoršuje“, protože přičinu pohoršení obyčejně vidí obě oči, atd.*

No a podívejme se, co z tohoto docela banálního všedního Jehošuova příběhu udělala hanebná inteligence, v tomto případě tedy teologové a filosofové.

V první řadě bylo nutné nějak eliminovat Jehošuovo nepracování a chlast - kam by totiž přišla společnost, kdyby většina poddaných odmítala pracovat a jenom chlastala? Pak bylo nutné eliminovat i volnou lásku - kam by totiž přišla společnost, kdyby se zrušila rodina? No a za třetí bylo nutno zajistit dodržování náboženských předpisů a zamezit jejich zrušení. Hanebná inteligence to udělala tak, že o těchto třech základních problémech vůbec nemluvila, předstírala, že vlastně neexistují, že nikdy ani nebyly nastoleny. Prostě o těchto základních Jehošuových činnostech se rozhostilo naprosté mlčení. Jeho příběh se zformuloval v průběhu staletí jinak. Pokud ještě žili pamětníci a Jehošuovi kamarádi či dokonce jeho bratři, nebylo jaksi možné vymýšlet si nějaké příliš fantasmagorické příběhy z jeho života. Ale i tak legenda a vzpomínky přátel udělají své dokonce častokrát ještě i za života. Vyprávění se doplňuje o docela přijatelné výmysly, kterým uvěří i ti nejbližší Jehošuovi přátelé, ba oni sami doplňují vzpomínky o barevné doplňky.

Jak asi vypadal Jehošua ve skutečnosti?

Přítel Marka Aurélie Celsus popisuje Jehošuu takto: *Nevynikal vzrůstem a tvář měl tak nepodařenou, až vzbuzoval odpor. Byl útlý a neduživý, protože zemřel mnohem dřív než jiní odsouzení. Před vojáky ho Jidáš políbil, protože se nijak neodlišoval od jiných jeruzalémských Židů, představoval průměrný semitský typ.*

Tertullian: *Jeho postava byla zbavena jakékoliv krásy a půvabu. Což by se našel odvážlivec, který by udělal sebemenší poskvrnu na těle, jestliže by bylo obdařeno nezvyklou krásou a ozářeno nebeským jasem? Kdo by poplival tvář, kdyby ošklivost, kterou vzal na sebe Ježíš Kristus a která ho učinila předmětem pohrdání v očích lidí, neukazovala tuto tvář jako zasluhující si pouze plivance?*

Tertullian použil (či využil nebo zneužil?) pro své tvrzení verše ze Starého zákona, z proroka Izaiáše:

*Vyrostl před ním jako proutek
jako oddenek z vyprahlé země
neměl vzhled ani důstojnost
Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný
že jsme po něm nedychtili
Byl v opovržení, kde kdo se ho zřekl
muž plný bolesti, zkoušený nemocemi
jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář,
tak opovržený, že jsme si ho nevážili*

Eusebios: *Jehošua byl malé postavy, ošklivý, připomínající zbědovaného poutníka.* Stejně popisují Jehošuu i svatý Cyprián a svatý Augustin. Podle nich je to doklad převahy ducha nad pomíjejícím tělem. To až Jan Zlatoústý prohlásil oproti tradici, že Jehošua byl krásný. Michelangelo v Sixtinské kapli ho zobrazil jako bezvousého mladíka, což bylo předmětem kritiky mnoha hodnostářů papežského dvora. Jeho socha Krista se stala předmětem kultu a noha musela být chráněna bronzovou vrstvou, aby

byl mramor ochráněn před polibky věřících.

Ale i tak skutečně až do roku 100 n. l., tedy po celou dobu sedmdesáti let po smrti Jehošuy, nenajdeme nikde zmínku, sebemenší zmínku!, nějakou malilinkatou zmínčičku či narážku o tom, že by Jehošua byl Bohem, nebo že by vstal z mrtvých. Vždyť žila jeho matka, jeho tři bratři, jeho sestry, jeho kamarádi, žila Maří Magdaléna a její společnice, žili soudci, žili vojáci, kteří ho popravili, žil Pontský Pilát a další a další. Příběh Jehošuy žil spíše ve vyprávění, silně pochybuji, že by byl zachycen písemně. Byl to příběh příjemného veselého kumpána v pití, sexu a nepracování, který pronášel vtipné komentáře k čemukoliv, hlavně ironické poznámky na účet vládnoucích gangsterů a šamanů-kněží.

Bigotní věřící katolík pronese námitku: A co čtyři evangelia? A co Skutky apoštolské? A co dopisy svatého Pavla a jiných apoštolů? To jsou přece jasné doklady! Právě že nejsou! Jsou to všechno jednoznačně podvrhy sepsané až kolem roku 100 až 150 n. l. Tedy až málem po stu letech po smrti Jehošuy! K tomuto případu si stačí přečíst starého Schliemachera (žil před dvěma sty lety) pak Harnacka a případně i něco ze současné biblické vědy.

Přesto se jen tak letmo podívejme na některé výroky z evangelíí:

U synoptiků nikde v textu nenajdeme, že by se samotný Jehošua prohlašoval za Boha či za Syna Boha, vždy se tituluje pouze jako syn člověka. Zato v Janově evangeliu hned v úvodních kapitolkách se Jehošua otevřeně před rabíny prohlašuje za Boha, či za Syna Božího. Však ho také rabíni za toto rouhání chtějí kamenovat. Janův text je také nejpozdější, jeho vznik, se klade až po roku 120 n. l.

V listech Pavla z Tarsu a ani v Janově evangeliu nenajdeme nic o narození Jehošuy z Panny Marie. Dokonce se dočteme, že matka Marie svého předmanželského syna považovala za nemocného na hlavičku, za duševně chorého, dokonce měla úmysl zmocnit se ho násilím a držet v domácím vězení. On se ale neznal ke své matce a ke svým sourozencům, a už vůbec ne k otčímu Josefovi! Matka nebyla přítomna ukřižování ani pohřbu, ani neprojevila zájem o jeho mrtvé tělo, aby je mohla pohřbit; a to byla přece základní povinnost rodiny! Jediná zmínka o matce je, když spolu chlastali na svatbě v Káni Galilejské. Takže všechny ty přeslavné Piety, kde dvacetiletá mladice Marie drží v náručí mrtvého třicetiletého syna, jsou pouze výmysl a zbožné přání umělců.

Po přečtení evangelíí můžeme vyslovit i několik sobě navzájem odporujících si hypotéz: Kdyby byl Jehošua pouze nějaký pobuda, tulák, vandrák, zahaleč, darmošlap, opilce, přítel celníků a nevěstek, tak by se jeho „případem“ určitě nezabývala židovská Velerada v čele s veleknězem Annášem a Kaifášem, a už vůbec ne římský místodržící Pilát (Pontius Pilatus), což byly nejspíše postavené osobnosti tehdejšího židovského státu. Copak by se dnes zabýval ministerský předseda a prezident případem nějakého bezdomovce? A když římský žoldnéř metal los o Jehošuyův oděv, tak určitě to oblečení nebylo jen tak ledasjaké - přece se nebudou dohadovat o nějaké podřadné hadry.

V evangeliích si přečteme také věty, které se dají vykládat jako návody k občanské válce či jako vzpoura proti římské nadvládě: *Oheň jsem přišel uvrhnout na zemi, a jak si přeji, aby se už vzňal! Myslíte, že jsem přišel dát zemi pokoj? Ne, pravím vám, ale rozdělení. Nemyslete si, že jsem přišel na zem uvést pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Neboť jsem přišel postavit syna proti jeho otci, dceru proti matce, snachu proti tchýni; a nepřitelem člověka jeho vlastní rodina.*

Jsou i teorie, že Jehošua osnoval a vedl vzpuru proti nenáviděnému Římu. Poslal nejprve svých dvanáct učedníků a potom sedmdesát příznivců do okolních měst a městeček: *Jděte! Hle, posílám vás jako ovce mezi vlky. Neberte si měšec ani mošnu ani obuv. S nikým se na cestě nepozdravujte. Když vejdete do některého domu, řekněte nejprve: Pokoj tomuto domu. Povězte jim: Přiblížilo se k vám království Boží. Království Boží by se dalo vykládat jako: připravte se, den vypuknutí povstání se blíží. Nabádá dokonce své přívržence, aby všechno prodali a koupili zbraně: *Nyní však, kdo má měšec, vezmi jej a stejně tak i mošnu; kdo nemá, prodej plášť a kup si meč. Při samotném zatýkání Jehošuy jeden ze stoupenců napadl sluhu veleknězova a ut'al mu pravé ucho. Z toho můžeme vyvodit, že nějaká ta vzpoura dokonce proběhla!**

A když si přečteme, jak vyháněl kupce z chrámového nádvoří, nemůžeme než konstatovat, že Jehošua zapříčinil vyvolání nepokojů či přímo rebelii. Přece když udělal si z provazů bič a všechny z chrámu vyhnal, i s ovceci a dobytkem, směnárníkům rozsypal mince, stoly zpřevracel..., tak nutně musela zakročít chrámová

policie a jako narušitele pořádku ho zatknout.

Dokonce i Klanění mudrců z východu lze vysvětlovat jako přípravu na povstání proti římské nadvládě. Přišli tři „mudrci“, což byli špehové, kteří měli za úkol zjistit, kdy povstání vypukne, aby se i oni z východní části říše mohli přidat, aby vzpoura byla koordinovaná. Mudrci přišli k Mesiáši, a Mesiáš znamená Osvoboditel, Vysvoboditel, přišli tedy k vůdci povstání.

Popravili ho Římané, nikoli Židé! Ukřižování byl římský trest za protistátní činnost! Židé praktikovali trest smrti ukamenováním. V té době neměla židovská Velerada právo hrdelní, pouze v záležitostech víry mohli poníženě požádat římského protektora o souhlas s popravou ukamenováním, jako např. v případě Štěpána. Velmi zajímavé je, že Štěpánovi přívrženci museli Jeruzalém opustit, zatímco apoštolové mohli zůstat. Všichni apoštolové pocházeli z Galileje, pouze Jidáš z Judey; a obyvatelé Galileje byli považováni za takové méněcenné Židy, ba někdy se jim židovství dokonce upíralo, ti pravověrní Židé byli z Judee, Judejci!

A protože některé imbecility hlášané intelektuály s vážnou tváří jsou módním artiklem i dnes, musím se zmínit o tzv. svatém grálu. Legenda o svatém grálu byla sepsána ve 12. století našeho letopočtu, je to o králi Artušovi, rytíři Lancelotovi a Parsifalovi. Grál je miska, sklenice či nějaká nádoba s Jehošuvou krví. Tato legenda byla zajisté známá i o staletí dříve, prý už v době Merejovců Karla Martela a Pipina Krátkého. O co vlastně šlo? Co touto legendou tehdejší hanebná inteligence chtěla prokázat? Chtěli vyvodit, že franští králové jsou přímými potomky ukřižovaného Jehošuy, tedy že mají božský původ. Královské rody jsou božského rodu! A tak sestavovali rodokmeny, kde praotcem králů byl ukřižovaný Jehošua.

Máří Magdalena (Marie z Magdaly) byla prostitutka. Měla děti s Jehošuu, odešla s dětmi do Galie, což tehdy nebyl žádný problém, Říše římská byla veliká říše a problémy s hranicemi nebyly, a vzala sebou i nádobu - grál. V Galii její děti založily rodiny a měly děti a ty pak další děti, až ke merejovským králům. Je to docela možné a reálné. (Kdosi si dal práci a spočítal generace za ty dva tisíce let a vyšlo mu, že všichni Evropané mají Jehošuvy geny! Tedy všichni jsme potomky Boha!) Potomci Ježíše a Máří, tedy vnuci a praprapravenci se stali světskými králi a císaři. Všichni evropští panovníci od Karla Velikého přes našeho Karla IV. až po poslední Habsburky a anglickou královnu odvozují svůj původ právě takto - od Ježíše Krista, od Boha, a proto mají právo vládnout dané přímo Bohem. Jelikož jsou potomky Ježíše a Máří, a jako doklad pravdivosti jsou jejich pečlivě sestavené rodokmeny, jsou proto zástupci Boha na zemi. Ježíš Kristus byl Bůh a Máří z Magdaly obyčejná prostitutka. Bůh si přál spojení nejvyššího s nejnižším. Proto většina králů, ač božského původu, byla gangstery a vrahy velkého formátu - to je jako dědictví po Máří. Pramátí královských rodů byla tedy nevěstka, což vládnoucím ani jaksi nevadilo. To docela odpovídá charakteru šlechtických rodů. Legenda se ale moc neuchytila - ono nevěstka jako pramáti?

Ale někteří teologové tvrdili, že Jehošua neměl děti, dokonce byl prý homosexuálního zaměření (viz vzkříšení Lazara). Jehošua byl nejen Bohem, ale byl i plně člověkem. To je základní článek víry. Jestliže byl člověkem, musel být nutně sexuálně založený. Asexuální být nemohl, neboť v tom případě by nebyl plně člověkem. U všeho co je živé, u každého živočicha, existuje sexualita, ba je to přímo základní věc, i ta žížala je sexuálně založena. Takže Ježíšovu asexualitu musíme nutně vyloučit. Kdyby byl asexuální, nebyl by člověkem. Církev tvrdí, že neměl potomky, ovšem v tom případě by byl homosexuálem, což ale jaksi neodpovídá faktům, neboť jeho družinu doprovázela spousta žen, které Jehošuu a jeho kamarády živily ze svých prostředků. Ono prostituce byla i tehdy docela výnosné řemeslo.

Tolik ke grálu myslím že stačí.

Boží logika je fakt šokující, třeba Bůh prostřednictvím Ducha svatého dosazoval na papežský stolec vrahy, lupiče a bezcharakterní lumpy. A také Bůh prostřednictvím Ducha svatého seslaného na inkviziční biskupy a kardinály si přál upalovat na pomalém ohni skutečně opravdově věřící lidi. Ve jménu jeho učení byly drastickým způsobem umučeny a povražděny stamilióny lidí. Církev žehnala kanónům a žehnala válkám! Jeho učení o lásce, spravedlnosti a milosrdenství má na svědomí vůbec největší počet krutě umučených a zavražděných v lidské historii vůbec. Nechápu, proč katolická církev není podnes prohlášena za zločineckou organizaci.

Pro kontrast portrét Buddha: *Ve jménu jeho učení našly ve světě stamilióny lidí*

smysl života v neublížování všemu živému a v nezištné pomoci bližnímu. V jeho jménu se nikdy nevedla válka, jeho jménem nikdy nikde nebyla posvěcena jediná vražda.

Pokusím se stručně převyprávět fantasmagorický příběh Jehošuy, který zásadním způsobem ovlivnil evropské hnutí, respektive evropskou filosofii. Jsou to tyto základní teze:

1. Marie počala z Ducha svatého, porodila svého syna Jehošuu jako panna, nikdy nepoznala muže, žádné mužské sperma ji neoplodnilo, nýbrž oplodnil ji Duch svatý. Její syn Jehošua tedy neměl pozemského otce, nýbrž jeho otcem byl neviditelný Bůh, který prostřednictvím Ducha svatého oplodnil pannu Marii.

2. Jehošua byl tedy po otci Bohem a po matce člověkem, řekli bychom my obyčejní lidé. Ne tak církve, ta to musela udělat trochu složitější. Jehošua byl plně Bohem, jakoby vůbec neměl za matku člověka-lidskou ženu. Ale zároveň byl i plně člověkem, jakoby za otce neměl Boha. Byl tedy Bohem a zároveň i nebyl Bohem, byl člověkem a zároveň i nebyl člověkem. Tomu se říká paradox víry.

3. Jehošua jako člověk prováděl zázraky jako Bůh, například křísil tři dny mrtvé a už zapáchající nebožtíky, měnil vodu ve víno a jednou pět tisíc lidí a podruhé zase sedm tisíc lidí nasýtil pěti chleby a jednou rybičkou a činil další podobné zázraky.

4. Byl zbičován málem k smrti a pak ukřižován, protože si to přál jeho Otec Bůh. Přání jeho Otce Boha (tedy to zbičování a ukřižování svého syna!) vyšlo teologům kupodivu docela logicky: Lidstvo je hříšné, lidé se navzájem nenávidí a navzájem si dělají schválnosti, někdy se dokonce i vraždí a provádějí všelijaké další neplechy a měli by být tudíž za tyto nepravosti potrestáni. Ale Bůh přece již několikrát lidstvo potrestal; třeba vyhnal Adama a Evu z Ráje, spustil oheň a síru na Sodomu a Gomoru a dokonce jednou málem vyhubil celé lidstvo Potopou, a tehdy slíbil, že už lidstvo tak trestat nebude. Ale trest přece lidstvo zasluhuje - co teď? No, jednoduché řešení: všechen ten trest za lidstvo zástupně vezme na sebe můj syn Jehošua, řekl si Bůh, a učinil tak. Jehošua tedy vzal všechny hříchy světa na sebe. *Beránek boží snímá hříchy světa!* Od té doby je lidstvo zbaveno viny, je nevinné, i kdyby provádělo cokoli, jakékoli sviňárny! Jehošua je ten Zbavitel hříchů. Ale zde zůstává další paradox: Když jsme tedy nevinní, ať už provádíme cokoli, proč nadále existuje Peklo a proč jenom někteří budou obdařeni milostí a dostanou se do Nebe, zatímco jiným (taky bez viny) tato milost dopřána nebude? Copak je v nebi málo místa? Paradox zůstává paradoxem. Jehošua sice vzal naše hříchy na sebe, čímž jsme se stali bez viny, ale zároveň vinu máme, protože většina z nás stejně půjde do Pekla, jen nemozí, ti předurčení, budou vyvoleni a půjdou do nebe. Mám takový dojem, že v tomto případě byla ona oběť naprosto zbytečná a marná, stejně nic neřešila a ani nevyřešila. Co Bůh činí, dobře činí a my smrtelníci tomu tak jak tak nemůžeme rozumět! No a je to vyřešeno ke spojenosti všech, že?

5. Poslední, pátý bod, je to přeslavné mystérium Jehošuyovy smrti. Je to snad to nejdůležitější v evropském myšlení, neboť každý myslitel (myslím evropský myslitel!) se musel s touto absurditou, s tímto vyloženým nesmyslem, nějak vyrovnat, musel k té absolutně dokonalé ptákovině a stupiditě zaujmout stanovisko. Dokonce se to vyžaduje i v současnosti! (viz Jaspers, Heidegger, Patočka, Petříček, Derrida, Deleuze apod.). Absurdnost a rozum? Ano, v Evropě to tak fungovalo! A funguje! Takže jak zní ono „mystérium“ Jehošuyovy smrti? Jehošua třetí den po smrti obživil, vstal z mrtvých. Když byl ty tři dny mrtvý, to ještě stačil zaskočit do Pekla, kde na něho čekal Adam a vlastně i všichni lidé do té doby zemřelí! Tisíce jich vyvedl z Pekla (a proč ne všechny?). No jo, ale kam je potom umístil? Na zemi určitě nezůstali (o tom by snad zůstala nějaká zpráva), tak je odvedl asi do nebe, že?

Jehošua zemřel na kříži a třetího dne vstal z mrtvých. Z evangelií se dovídáme, že Jehošua zemřel na kříži v pátek kolem třetí hodiny odpolední, když mu setník probodl kopím bok. Sobota tehdy začínala v pátek jakmile se setmělo. Josef z Arimatie Jehošuu ještě do setmění stačil pochovat, to jest položit do výklenku jeskyně zabaleného do nějakého prostěradla a otvor do jeskyně zatarasit nějakým velkým kamenem, aby zamezil přístupu divoké zvěři. Musel to stihnout, neboť po setmění už měl povinnost slavit šabat. V sobotu se nic zvláštního nedělo, neboť všichni museli slavit šabat. V neděli přišly ženy z jeho party, aby dokončily pohřební obřady - měly v úmyslu natřít mrtvé tělo vonnými mastmi. Jenže kámen byl odvalený a ve výklenku zůstalo jenom to prostěradlo od krve. Evangelia neuvádějí přesný den, kdy se pak zjevil vzkříšený